

Weergevonden

Welke aantrekkelijke eigenschappen Ine Dijkstra als verpleegster dan ook hebben mag, waardoor ze zeer zeker de gunst van alle hoofdverpleegsters waaronder ze werkte verworven heeft, dit staat vast, ze is ongenaakbaar als een rots. Zoo oordeelen de andere zusters van het Stads- en Academisch, en niet ten onrechte! Ine geeft zich niet gemakkelijk. Ze doet er trouwens ook geen moeite voor om meerdere kennissen te krijgen, ze heeft genoeg aan eene en die eene weet niet veel meer van haar dan de anderen. In de conversatiekamer komt ze sporadisch, nu, in de herfstmaanden, wat meer dan vroeger. In de rookzaal verschijnt ze nooit, of het moet zijn om Wietske Joustra, van 't zelfde bloed, op te sporen, die daar menigmaal bivakkeert. Is ze eens in de conversatiekamer, dan scheidt ze zich steeds van de anderen af, tenzij alweer Wietske Joustra eveneens daar haar tent heeft opgeslagen. Wie weet er eigenlijk iets van haar of haar familie af? Als een vreemde is ze gekomen, en een vreemde is ze gebleven, de twee jaar die ze nu hier werkt.

Natuurlijk heeft dit geval de fantasie vrij spel gegeven. Er is ook in die twee jaar wel wat los gekomen van de geheimzinnigheid waarin Ine zich hult. Doch de ware reden waarom zij zich voegde bij de schare verpleegsters weet niemand, mogelijk Wietske niet eens, die overigens werkelijk niet onder de loslippigen moet worden geteld! Het loopende verhaal over haar gedwongen uittocht uit het Friesche polderland naar de groote provinciestad in het hartje van ons land, kan dan ook gevoeglijk naar het rijk der fabelen verwezen worden.

Neen, zoo erg is het niet, dat hier van een gedwongen uittocht gesproken moet worden. De dwang, voorzoover daarvan sprake kan zijn, is van Ine zelf uitgegaan. En daarom te meer spreekt ze zelf nooit over die uittocht of vlucht, of wat er dan van gemaakt wordt! 't Is eigenlijk niets anders dan gekwetste trots of gekrenkte eigenliefde die haar het ouderlijk huis heeft doen verlaten. Het ouderlijk huis waarnaar ze, ondanks alles wat passeerde, terug verlangt, terug hunkert zelfs bij wijlen! Maar dat is iets wat niemand weten mag, zelfs Wietske Joustra niet!

Och Wietske, hoe zou Ine aan haar hartsgeheimen kunnen openbaren, aan die wufte vlindernatuur, die nooit verder fladdert dan van de eene platvloersche genieting naar de andere, voor zoover haar verpleegster-zijn haar dit niet belet.

Waarom ze haar dan uitgekozen heeft uit die groote groep als eenige met wie ze zich inlaat? Ine weet zelf geen antwoord op die vraag! Misschien is het omdat ze beiden uit dezelfde provincie komen, mogelijk ook omdat Wietske nooit getracht heeft meer te weten te komen dan Ine kwijt wilde, in tegenstelling met enkele anderen die steeds maar „visschen”. Want, hoewel ze de scheiding van huis in de eerste plaats op 'n ander dan op zichzelf schuift, deze kwestie is te teer om haar hier over alle tongen te doen gaan, laat staan te bekladden door enkele lichtzinnige tongen! Immers diep in haar hart begraven ligt daar de herinnering aan liefde, aan blijdschap, aan geloofsvrede en vreugde, al verbonden aan de gedachte aan het ouderlijk huis. En zorgvuldig waakt ze ervoor, dat geen ongewijden blikken in deze schutse! Ze bewaart de herinnering als een kostelijk goed.

Ine heeft een week van vroege dienst achter de rug. Ze heeft recht op een vrije dag, maar deze moet maar overstaan tot de volgende week. Dan kan ze er een paar dagen tusschen uit. Ze is het met zichzelf nog niet eens waarheen ze gaan zal. Mogelijk naar tante Cor, een zuster van moe.

Deze avond is ze vrij, maar ze moet hem in eenzaamheid doorbrengen, want Wietske heeft late dienst. Och, het hindert ook eigenlijk niets, zoo dik is de vriendschap niet. Wietske vergeet altijd het verschil tusschen de dagen in de week en de Zondag!

In het begin van hun vriendschap heeft Ine zich hierover ten zeerste verwonderd. Wiets wist beter! Ze heeft geprotesteerd als Wiets willens de Zondag vergat. Ze heeft voet bij stuk gehouden! De Zondag is rustdag voor iedereen, ook voor een verpleegster, al moeten op dien dag de patiënten evengoed verzorgd worden! Maar Wiets neemt het niet zoo nauw, ze vergeet het weer graag bij een voor komende gelegenheid. Bovendien moet

Ine wat zachter worden in haar oordeel, omdat Wietske reden heeft voor haar onlangs gemaakte opmerking: „Ik snap niet waarom jij je zoo dik maakt over de Zondag. Je komt nooit van je leven in een kerk. 't Is bij jou ook maar kracht van je opvoeding, of aangeplakt!”

Zoo zit Ine in een hoekje van de conversatiekamer eenzaam, zooals ze nu al twee jaar een eenzame is. Ze heeft er nooit veel hinder van dat de anderen haar min of meer links laten liggen. Integendeel, 't was haar tot nu toe altijd welkom. Maar is het de tijd van het jaar, die haar zoo terneer drukt? Is het de meer dan sombere, ja troosteloze Decemberdag, die haar in zoo'n weemoedige stemming heeft gebracht? Of is het de hunkering die in elke menschenziel leeft, het verlangen naar gemeenschap, naar liefde dat, boven de leer gaande, haar zoo met weemoed vervult?

Voor zichzelf blijft ze het antwoord schuldig op deze vraag. Ze zoekt er ook geen antwoord op. Ze vreest die geestelijke anatomie waarmee Wietske bij voorbeeld, alle geestelijk gevoelen ontleden en dooden kan.

Zoo zit ze in haar hoekje, kort bij een radiator. Om haar roest het gesnap van een dertig collega's, die, evenals zij, op deze mistige, kille avond het rose schemerlicht en de gezellige sfeer van de conversatiekamer verkiezen boven een wandeling door de donkere straten. Haar gedachten doorijlen de mijlen die haar van het ouderlijk huis scheiden, en ze toeft er weer, ondanks zichzelf. Mogelijk is vaders brief, die ze gisteravond ontving er de oorzaak van. Nooit zal ze zulks bekennen, zelfs niet voor zichzelf, maar Vaders brieven, hoewel zij ze slechts sporadisch beantwoordt, zijn even zoovele verkwikkingen voor haar! Alleen het slot, waarin vader altijd de groeten overbrengt van „moeder”, dat is een doorn, die nog altijd wondt.

Moeder! In het diepst van haar ziel bewaart ze zorgvuldig de nagedachtenis aan deze lieve, te vroeg weggeroepen gestalte, en het kleine portretje in een gouden medaillon, wie heeft zoo'n ding nog? haalt ze vaak 's avonds op haar kamertje te voorschijn. „Moeder!” Ze verwijlt dikwijls bij de herinneringen die ze uit haar kinderjaren aan deze lieve bewaard heeft. Dan kan ze, gebogen over het kleine por-

tretje, mijmeren over deze lieve verschijning, die zelfs als ze strafte — hoe weinig kwam dat voor! — de vriendelijke uitdrukking op haar gelaat behield. Soms verbeeldt ze zich dan haar stem nog te hooren, zacht, vol liefde!

Wat een geheel andere verschijning dan die „moeder” uit vaders brieven!

Nog duidelijk herinnert ze zich haar entree in hun huis vóór drie jaar! Eerst al het opvallende verschil in gestalte, en gelaatsuitdrukking. Moeder een kleine vrouw met zacht, vriendelijk gelaat, zij een hooge, trotsche gestalte met een verstijfd conventioneel glimlachje op het gelaat. Nog ziet ze de verschrikte uitdrukking die plaats maakte voor de gedwongen glimlach, toen de kleine Rie, onstuimig als ze was, zich in haar armen wierp. Een kleine liefkozing, en de zesjarige stond weer op de grond, niet wetende welke houding ze moest aannemen.

Natuurlijk heeft zij toen de kleine opgenomen en wat overdreven vertroeteld. Dat was de eerste botsing, door vader niet eens opgemerkt!

En dan de wijze waarop ze alles met een handomdraai veranderde na het huwelijk. De geheele huishouding op z'n kop!

Had zij, Ine, het niet goed gedaan, vier jaar lang? Ze had immers van moeder een opleiding gehad terwijl deze ziek lag, en zoo langzamerhand de zorgen van het geheele gezin, den ouderen broer mee, op zich genomen! Was het dan noodig dat deze vreemde zich indrong in de intimiteit van hun gezellig onderonsje? Ging het onder haar hand niet evengoed?

Had vader een huishoudster genomen, kort na moeders sterven, ze had het kunnen begrijpen. Ze was toen pas zestien, een kind nog! Toch ging alles goed! Maar eerst vier jaar later moest ze ruimen voor een vreemde, iemand uit een geheel andere landstreek! En dan de manier niet te vergeten, waarop ze, zoo op één dag, alle bestuur in huis moest loslaten. Niet stukje voor stukje, niet eerst een tijdje nog naast „haar”. Neen, alles opeens! Snikkend heeft ze dien dag op haar kamertje doorgebracht. Toen is haar plan gerijpt om te gaan. Zoover van huis als maar mogelijk was! Vader gaf toestemming. Niet geredelijk, maar toch volledig. „Zij” wilde dat ze zou solliciteeren naar een Christelijke. 't Was oorspronkelijk

ook haar plan, maar na die aanmaning veranderde Ina's besluit en ging de sollicitatie naar een neutrale. En met succes! Zoo is ze hier nu ruim twee jaar en toch feitelijk nog een vreemde. Waarom? Waarom mengt ze zich niet onder de vroolijk pratenden, inplaats van te piekeren over dingen die nu eenmaal zoo liggen en waaraan toch niets te veranderen valt. Och, 't zou toch niet baten, ze heeft het al vaker geprobeerd! En vooral nu niet na vaders brief die, als altijd in verzoenende toon gesteld, een dringend verzoek bevat om de komende feestdagen of, indien dat niet mogelijk is, er voor of er na naar huis te komen.

Dat schrijven heeft weer een snaar doen trillen in haar ziel, die ze reeds lang toonloos waande. Was vaders stijl maar een andere, zooals zij die voerde in haar zeldzame epistels naar huis, of mogelijk nog harder. Dan zou ze reden hebben om te volharden in haar houding, ze zou zich kunnen rechtvaardigen, ze zou vrede hebben met de gang van zaken. Maar nu? In het diepst van haar wezen weet ze zich zelf de oorzaak van de scheiding. Maar zulks bekennen? Tegenover vader, dat zou gaan. Maar voor die vreemde, die ze bovendien nog moeder noemen moet? Nooit!

Toch is ze op het oogenblik niet zoo zeker van zich zelf.

Vader schrijft over kleine Rie. Nooit erg sterk geweest, het kleine ding. Geen jaar gaat er voorbij zonder dat ze enkele weken, enkele maanden soms, te bed ligt. Nu is ze weer ziek!

Hoe heeft de schat gehuild toen ze wegging uit huis. En wat was ze overgelukkig als haar groote zus eens een enkele keer thuis kwam!

Onwillekeurig heeft Ine de brief weer uit haar taschje opgediept, en herleest de zinnen over Rie. Weer ziek, de schat, en, naar vaders zorgvuldig gekozen woorden te oordeelen, nogal ernstig!

Wat zal ze doen?

Ze kan de feestdagen thuis doorbrengen als ze wil. 't Zijn haar vrije dagen, maar ze heeft ze reeds half aan Wietske beloofd, die de feestdagen graag bij een broer wil gaan doorbrengen! Zij, wel ze geeft immers niets om thuis, zooals ze steeds zegt?

Neen, ze kan niet meer veranderen. Beloofd is beloofd. Wietske rekent er na-

tuurlijk reeds vast op!

Maar de kleine Rie dan?

Ine's oogen vliegen over het papier, blijven haken bij de woorden: „de kleine verheugt zich er nu al op, dat haar groote zus komt!”

Ze zal straks, voor bedtijd, Wietske maar even op haar slaapkamertje opzoeken!

't Valt erg mee. Wietske is direct bereid de gedane belofte terug te geven. „Ik ga dan maar een paar dagen later. M'n broer heeft toch vakantie. Ga jij maar gerust, als je zusje zoo naar je verlangt!”

Ze is dus vrij te gaan zoo ze wil. Zal ze het doen?

Nog maar even aanzien!

Twee dagen later ligt er 's avonds weer een brief op haar kamertje. Vaders handschrift. Haastig scheurt ze de enveloppe open en neemt het velletje post eruit. Een kort berichtje, maar de inhoud treft Ine te meer! 't Gaat niet goed met Rie. De dokter vreest het ergste. Als Ine komen wil moet ze niet te lang wachten.

Ine zakt op de punt van haar bed neer. Ze moet zich even steunen. Zou 't zóó erg zijn met Rie? Niet lang wachten, schrijft vader. Ja, maar pas aan 't einde van de week kan ze weg! Of vrij vragen? Dat moet dan toch ook wachten tot morgen. Eerst maar naar huis schrijven!

Weldra is Ine begonnen aan haar brief, maar 't lukt niet erg. Vader is erg bedroefd naar het schijnt, ze moet dus een troostbrief schrijven, maar ze kan de juiste woorden niet vinden. De enkele zinnen die op het rose papier komen zijn houtestig stijf. Hier, in de kille eenzaamheid, voelt ze wat ze in de twee jaren mokkend van huis wegblijven verloren heeft.

Naar een neutrale inrichting wilde ze en ze wist zich sterk om te blijven bezitten hetgeen ze had, meende te hebben althans.

Hopeloos verloren heeft ze alles wat ze had. Niet door de inrichting, maar door haar eigen levenshouding! En zoover staat ze nu van vader, dat ze hem in deze moeilijke tijd niet eens een behoorlijke brief schrijven kan!

De brief komt toch af, maar 't is er een aan een vreemde.....

Direct komen gaat niet. Zaterdag hoopt ze tegen de avond thuis te zijn, tenzij het erger wordt met Rie, dan kan ze wel vrij krijgen.

's Morgens staat Ine op, bijna vermoei-

der dan ze naar bed gegaan is. Op de zaal heeft ze minder oog voor de patiënten, wordt ze vaak twee maal geroepen voor ze het opmerkt! De nacht heeft ze grootendeels wakende doorgebracht, en nog steeds heeft ze het doodsbleke gezichtje voor zich van haar zusje, als in haar droom.

Waarom is ze ook zoo dwaas weerbarstig geweest? Kon ze dan niet eens wat overstappen? Al had ze het maar gedaan om die kleine schat, die haar altijd zoo aankleefde! Egoïsme had haar gedreven om het huis te verlaten! Puur egoïsme, en gekrenkte trots! En daardoor ligt nu alles zoo scheef, zoo uit de voegen gerukt! Daarom ligt Rie nu uit te zien, reikhalzend, terwijl ze steeds bij haar had kunnen zijn!

's Middags, Ine is vrij tot half zes, kan ze het in de inrichting niet meer uithouden. Ze moet naar buiten!

Er staat een forsche Noord-Ooster, de hemel is dicht bewolkt. De winkel-etalages stralen warm rood licht uit in de sombere straten. Een groot magazijn noodt tot binnentreden.

Ine dwaalt tusschen de stands in een drom van menschen, die haar meevoert naar een hoek waar, hoog boven de hoofden der menschen uit, 'n groote kerstboom troont, alle takken beladen met ballen, sterren en andere figuren. Engelenhaar glinstert rondom, in de stralen van de honderden elektrische lichtjes.

Ine weet zich bij de Kerststands uit de drom los te maken. Met haar gedachten is ze weer thuis, bij Rie, die zich vroeger zoo uitermate verheugde als zij, met wat rood papier, wat klokken en hulst of dennengroen de kamer versierde. Het groote moment was altijd een paar brandende kaarsjes op een lijst, of op het orgel!

Hoe zal het nu zijn? Zou Rie nog verlangend uitzien naar het feest?

Of zal zij het Boven vieren?

Ine schrikt van haar eigen gedachten.

Neen, fluistert ze zacht, neen, dat niet!

Ze dwaalt langzaam verder.

Aan een van de stands zoekt ze een paar kleinigheden uit, een paar glinsterende, veel-kleurige vogels met lange wapperende staarten.

Die zal de kleine aardig vinden, als ik ze nog zie, peinst ze, terwijl een koude huivering door haar lichaam trekt.

Om half zes staat Ine weer op de zaal,

geeft zich met alle kracht aan haar werk. Het spijt haar half, als de nachtzuster haar om tien uur komt aflossen. Liever zou ze doorwerken, de geheele nacht. Dat geeft verstrooiing! Maar dat kan niet, ze moet noodig rust hebben. De vorige nacht is een vermoeiende geweest, en morgen wacht haar weer volop werk.

't Duurt lang eer ze insluimert. Mogelijk heeft het gesprek met Wietske, die haar op haar kamertje zat op te wachten toen ze van de zaal kwam, er wat toe bijgedragen. Als de slaap zich eindelijk over haar vermoeide geest heeft ontfermd, komen benauwde droomen haar kwellen. Ze doorleeft de moeiten van de laatste dagen opnieuw, maar intenser, heviger..... 't Is haar een verkwikking als het uur van opstaan daar is. Hoe komt ze deze dagen door!

En als de dagen om zijn, hoe moet het dan met de ontmoeting thuis?

Dinsdagmiddag bijna half twee. De dienst is zoo om... De hoofdzuster komt de zaal oploopen met een telegram in de hand.

„Voor jou, Dijkstra! Is er iets in de familie?”

Ine's stem weigert dienst, slechts een hoofdknikje dient als bevestigend antwoord, terwijl ze de hand uitsteekt om het papier in ontvangst te nemen.

Haastig verbreekt ze het zegel en vouwt het papier open. 't Is een bericht van vader.

„Rie heel ernstig. Kom spoedig!”

Een oogenblik moet Ine steun zoeken tegen een tafel. 't Is of de geheele omgeving een rondedans houdt. De kleine Rie zoo?

„God, laat haar nog”, bidt ze in stilte.

Opeens is daar weer de stem van de hoofdzuster, die haar nauwlettend gadeslaat.

„Is het een droeve tijding?”

Zwijgend reikt Ine het telegram over. „M'n zusje”, fluistert ze op schorre toon. Dan blijft ze stom voor zich staren.

„Maar kindje, ga dan zoo gauw mogelijk naar huis. Heb je nog iets over te geven?”

Ine schudt het hoofd. Ze voelt zich alle grond ontnomen. Ze laat zich bij den arm wegvoeren van de zaal af, tot aan de trap van de verdieping der zusterkamers. Dan laat de begeleidster haar los.

„Maak maar gauw voort, dan kun je

vanavond nog thuis zijn! En het beste thuis hoor. Ga nu!"

Werktuigelijk klimt Ine de trap op, terwijl ze een zacht „Dank u" stamelt. Dan is ze opeens zichzelf weer.

Haastig beklimt ze verder de trap, loopt snel naar haar kamertje. De kleine handkoffer heeft ze al gereedgemaakt voor haar verlof aan het eind van de week. Vlug doet ze er nog een paar kleinigheden in en verkleedt zich zoo gauw ze kan.

De trein naar het Noorden vertrekt even twee uur, weet ze opeens..... Die moet ze trachten te halen.

't Is twintig vóór twee als ze het groote hek uitstapt.

Om kwart vóór drie schuift de stampvolle trein onder de stationskap uit, eerst langzaam, al gauw met steeds toenemende snelheid. Als de reis vlot verloopt is ze om acht uur thuis!

Ine is zoo gelukkig geweest zich in een hoekje te kunnen nestelen. Ze let niet op het gepraat van de medereizigers. Haar gedachten zijn de trein ver vooruit. Hoe zal ze het straks thuis vinden?

De reis verloopt niet vlot. Veel opont-houd. 't Is ruim acht uur als ze het station van bestemming bereikt. Nu rest nog een wandeling van een groot half uur.

Pas uit 't station, met de afgeschermd verlichting, kost het haar moeite de weg te vinden door de duistere straten. Dat wordt beter, naarmate haar oogen meer aan het duister gewend raken. Op de eenzame straatweg echter, tusschen de hoog opgaande, zwaar betakte boomen, kost het haar moeite de juiste weg te vinden. Soms blijft ze even weifelend staan. Heeft ze de juiste weg wel? De duisternis is bijna tastbaar! Maar hoe zou ze kunnen dwalen? Zoo vaak is ze langs deze weg gegaan, dat elk plekje haar vertrouwd is! Alleen maar, het vertrouwde is zoek in de donkerte. Stil, komt daar iemand?

Even staat ze, met ingehouden adem.

De wind klaagt door de boomtakken, jaagt het dorre blad langs de weggang dooreen. In de verte blaft een hond. Verder niets. Weifelend loopt Ine verder. Er schemert iets wits aan de rechterkant door het duister. Hooge palen, een gebogen houten hek. De boerderij van Woudstra, weet Ine opeens. Nog een kwartier, dan is ze thuis!

Uit de donkere lucht beginnen zich

kleine ijskristallen los te maken. De wind jaagt ze de eenzame voetgangster in het gelaat.

Langzaam aan begint de weg zich licht af te teekenen tegen de donkere zijkant, waar nu de boomen zichtbaar worden.

Langzamer vervolgt Ine haar weg. Haar voeten beginnen te glijden op het dunne sneeuwlaagje. De koffer lijkt zwaarder. Opeens draagt de wind gebroken klanken tot haar over. Bekend geluid! De torenklok! Hoe laat zal dat zijn? Even staat ze weer, tuurt naar het radiumlicht van haar horloge. Half negen! Ze had zich allang reeds thuisgedacht! De sneeuw valt in grootere hoeveelheid, de ijskristallen van straks zijn tot vlokken uitgegroeid. De boomen schuiven weg, de eerste huizen van het dorp blikken op haar neer. Ze loopt een steeg door, achter de kerk om, de steeg af, dan schuin de straat over naar het ouderlijk huis. Onwillekeurig verhaast ze haar stap. Ze loopt opzij langs het huis naar de achteringang. De poort is open, de deur van de bijkeuken ook. Ine verwondert er zich niet over. Ze wordt immers verwacht? Op de tast vindt ze de weg naar de woonkamer. 't Is stil binnen. Zacht opent ze de deur, en kijkt het vertrek binnen.

Onder het rose licht van de lamp, het hoofd met de handen gesteund, zit vader aan de tafel, de oogen gesloten. Hij merkt schijnbaar haar binnentreden niet op. Plotseling treft het Ine hoeveel grijze strepen er in vaders nog weelderige haarbos zijn. Ze ziet ook groeven in z'n gelaat. Vader is oud geworden. Waardoor? flitst het door haar hoofd.

Zacht zet ze haar koffer neer, loopt dan op de tafel toe. Opeens kijkt vader op. „Ine, toch gekomen?"

Ine loopt om de tafel heen. Vader is opgestaan, loopt haar met uitgestoken handen tegemoet.

„Vader", kan Ine slechts stamelen. Dan legt ze het kloppende hoofd tegen vaders schouder, en zacht fluistert ze: „Hoe is 't met Rie?"

Talmt vader opzettelijk met antwoord geven, of lijkt dat maar zoo? De seconden lijken even zoovele eeuwen, waarin de wanhoop haar hart bespringt. Dan hoort ze vaders stem, zacht, als uit de verte:

„Niet best, 't kan zoo niet lang duren!"

Tranen wellen op in Ine's oogen, maar snel beheerscht ze zich. Zacht richt vader

haar op uit haar steunende houding, terwijl hij zegt :

„Kom maar mee, moeder is bij haar !”

Moeder, schokt het door Ine's hoofd, o ja, die is er ook nog ! Die, op haar plaats bij het bed van haar zusje. Maar waarom ging zij dan weg ?

Vlug ontdoet ze zich van mantel en hoed, loopt dan achter vader de trap op.

Met gesloten oogen ligt de kleine patiënt op het bed. Een hoog rood doet het gelaat scherp afsteken tegen het witte hoofdkussen. Ine loopt op haar toe, buigt zich voorover, drukt een kus op het klamme voorhoofd. De oogen blijven gesloten. O, hoe had ze gehoopt, dat Rie opzien en haar herkennen zou ! Maar de kleine merkt haar komst niet op ! De ademhaling gaat gejaagd, hijgend. Stom staat Ine aan het ziekbed.

„Dag Ine”, klinkt opeens een zachte stem. Ze keert zich naar het voeteneinde, ziet een toegestoken hand, door de tranen-veel die haar oogen verduistert.

Even drukt ze de hand. Een schor „Dag moeder” ontwingt zich aan haar keel.

Dan wendt ze zich weer om, staart naar het koortsroode gezicht van Rie.

Hoe lang staat ze zoo ?

Vader is het, die het eerst de stilte verbreekt.

„Kom Ine, je moet eerst wat gebruiken. Moeder blijft wel hier, ga jij maar mee.”

Langzaam volgt Ine haar vader naar de huiskamer, laat zich daar door hem bedienen, zwijgend, eet dan wat van het brood dat hij haar voorzet. De brokken blijven haar in de keel steken.

Vader vertelt van het verloop der ziekte. Och, ze weet immers uit ervaring hoe dat is ? Ze heeft het zooeven wel gezien aan de trillende neusvleugels, aan de jagende ademhaling.

Vader en moeder hebben om beurten gewaakt eerst, de laatste nacht samen !

„Als jij je niet te vermoeid gevoelt, waak jij dan de eerste helft van de nacht samen met moeder dan neem ik de tweede helft voor mijn rekening !”

„Och vader, ik sta toch dikwijls een geheele nacht voor een zaal alleen. Ik zal wel waken, dan kunt u beiden rusten !”

„Nu, als moeder het goedvindt is 't mij ook best, maar roep ons vroeg in de morgen, dan kun je zelf ook nog wat rusten !”

Ine geeft geen antwoord. Hoe kan va-

der dat voorstellen ? Zij een halve, mogelijk wel een geheele nacht met..... met moeder samen ? Ze heeft haar plan gereed !

Om half twaalf staat Ine op de ziekenkamer. De anderen zijn ter ruste.

Buiten jaagt een sneeuwstorm. In de kamer verspreidt een kleine kachel een aangename warmte.

't Is stil in huis. Alleen de zieke woelt om en om, kreunt af en toe wat of vraagt zacht om wat drinken.

Langzaam verstrijkt de tijd. Om vier uur moet ze vader wekken, heeft deze gezegd, maar Ine heeft zich vast voorgenomen niet dan in de uiterste noodzaak vader uit z'n slaap te halen. Ze kan het wel volhouden tot de andere morgen.

Zonder dat het opgemerkt is, heeft ze een paar boterhammen en een glas melk mee naar boven genomen. Die staan op het tafeltje vlakbij. De melk kan ze straks wel even warmen. Net als in de wacht, flitst het door haar hoofd.

Tegen twee uur wordt Rie onrustiger, ze begint vaker te ijlen. Ze zit overeind, haar oogen, wijd geopend, overzien de geheele kamer.

„Moeder”, fluistert ze.

In een wip is Ine bij haar.

„Wat is 't schat ?”

„Moeder moet komen !” houdt de kleine vol.

„Maar mag ik je dan niet helpen ?”

„Neen”, klinkt het zacht, half huilend, „jij bent een vreemde !”

„Nou stil maar, 'k zal moeder zoo roepen”, troost Ine, terwijl ze de zieke neerlegt en toedekt. Rie dommelt weer in, maar Ine hoort nog haar woorden naklinken, „Jij bent een vreemde.”

Een vreemde, ja dat is ze in het „Stads”, maar hier ?

Een vreemde voor haar zusje. En hoe is dat kind op haar tweede moeder gesteld ! Zou zij, Ine, zich zoo in haar hebben vergist ?

Tegen drieën zit Rie weer overeind. Haar grote oogen staren wild naar Ine, die vlug op haar toeloopt.

„'k Moet moeder hebben. Jij mag hier niet zijn !”

't Kind ijlt, dat is zeker, maar Ine voelt zich pijnlijk getroffen door het feit dat Rie haar zus niet herkent in haar koortsdromen. Met zachte overreding weet ze de zieke gerust te stellen, geeft haar me-

dicijnen, bet het klamme voorhoofd wat.

Met kleinere tusschenpoozen herhaalt zich dat opvliegen, dat verwarde rondzien en praten. In de rustige oogenblikken jaagt de ademhaling benauwend, het blonde haar kleurt donker, vochtig als het wordt van het overmatige transpireeren. Ine weet het critieke stadium gekomen.

Tegen de morgen wordt de patiënt rustiger, de koorts neemt af, Rie valt in een geruste slaap.

Stil slaat Ine haar gade. Een groot gevoel van dankbaarheid overweldigt haar, doet haar tranen in de oogen opwellen. Als ze de kleine zoo rustig sluimerend ziet neerliggen, weet ze haar zus op weg naar de genezing. Wat zal dat een blijdschap zijn voor vader!

En voor moeder?

Eerlijk moet ze het in dit oogenblik zichzelf bekennen, ze heeft deze vrouw verkeerd, hard beoordeeld! Ze heeft haar gade geslagen, toen ze met haar samen bij het ziekbed was. Niet lang. Maar toch lang genoeg om te constateeren, dat zij zich met alle liefde aan de verzorging van kleine Rie gaf!

En is het vragen van het zieke kind zelf niet sprekend geweest?

Om zeven uur hoort Ine haastige voetstappen op de gang. De kamerdeur wordt voorzichtig geopend en in de opening staat moeder.

Ja, zelfs in haar gedachten heeft Ine nu geen bezwaar meer haar deze eernaam te geven!

„O”, een zachte glimlach trekt over het gelaat van moeder. „Ik vreesde dat je ingeslapen was!” Dan, met een zacht verwijt in haar stem vervolgt ze: „Waarom heb je ons niet gewekt? 't Is te veel voor je geweest! Hoe is het nu?”

„'t Ergste is voorbij, moeder.” Ze heeft geen moeite meer om die naam uit te spreken.

Samen staan ze enkele oogenblikken bij het ziekbed. Rustig ligt de kleine terneer in vaste slaap. Dan verbreekt moeder de stilte en zegt:

„O Ine, wat ben ik dankbaar dat het gevaar voorbij is. Ik heb zooveel angst uitgestaan, dat we die kleine schat zouden moeten missen. Ze brengt, met alle zorgen, zooveel zon in ons leven!

Jij moet nu wat gaan rusten hoor. Ik ga me wat kleeden, ik kom zoo terug!”

Een half uurtje later ligt Ine in haar

eigen bed, op haar eigen kamertje. Wat vertrouwd is deze omgeving! Hoe heeft ze dat de vorige maal niet opgemerkt? Alles is juist zoo gelaten als zij het vroeger had, toen het nog in werkelijkheid haar kamertje was!

Nog even toeft ze met haar gedachten bij de voorbije nacht.

Wat heeft de kleine zieke haar veel vertelt, met de weinige woorden uit haar koortsdroomen! Heel duidelijk heeft ze gezien, haar eigen verkeerde beoordeeling van „moeder”!

De volgende dagen brengen kleine Rie weer in het leven terug. Erg zwak nog, maar aan de beterende hand.

Een volle week later.

Ine heeft op haar schrijven bericht ontvangen, dat ze na de feestdagen weer op haar plaats verwacht wordt. Ine is bezig haar kleine patiënt, die nu door niemand anders dan door haar, een echte verpleegster, verzorgd wil worden, te verzorgen. Opeens komt deze terug op een onderwerp van de laatste Zondag.

„Zeg, Ine, doe je het nu vandaag?”

„Wat bedoel je?” vraagt deze verstrooid.

„Hè, flauw! Je zou de kamer hier net zoo mooi versieren als vroeger de huiskamer!”

„O ja, goed dat jij er om denkt. 'k Zou het bijna vergeten! Vanmiddag hoor!”

Met groote belangstelling volgt Rie dien middag de handelingen van haar groote zuster. Dennengroen, hulst is bijna niet te krijgen, groote en kleine klokken vormen kleine partijtjes tegen de kamerwanden. De kleurige vogels wiebelen gezellig op de rand van een potje roode tulpen. Een stukje rood crep om de lamp zal de sfeer voltooien, waarin morgen het Feest gevierd zal worden.

„Moeder heeft beloofd dat jullie allemaal morgenavond bij mij op de kamer komen, en dan moet jij vertellen!” vleit Rie, eer ze slapen gaat.

Vertellen, morgenavond! Hoe zou ze het een week geleden voor onmogelijk gehouden hebben om hier te vertellen in het bijzijn van „moeder” van Vrede en Welbehagen!

En nu?

Neen, nu niet meer.

Ine heeft de vrede teruggevonden.

H. LOURENSE